

Nr. 13.

Anul I.

RÂNDUNICA

FÓIE LITERARĂ-BELETRISTICĂ.

APARE

IN SIBIIU, DE TREI ORI PE LUNA.

PROPRIETAR-EDITOR ȘI REDACTOR

SILVESTRU MOLDOVAN.

SUMARUL:

Tovarăși nedespărțiți sau	
Sântul Dumitru	Carol Scrob.
Elocință	Ilie Demetrescu.
Césuri grele	Ilarie Chendi.
La * *	T. Bocancea.
Hoțul de cărlani (trad.) .	Iuliu Popescu.
Ah! lăsați-mă să plâng!	O. Bocca.
Tipuri caracteristice (trad.)	De Teophrast.
Rămurele:	
In temniță	Lora.
Descânțece la nuntă .	N. P. R.
Feliurite	* * *

Apare:
în 10, 20 și 30 a fiecărei luni.

Abonamentul:
Pe an 6 fl., pe jumătate de an 3 fl., pe pătrar de an 1.70 fl.
Pentru România și străinătate pe an 16 franci.

Proprietar-editor și redactor Silvestru Moldovan.

TOVARĂȘI NEDESPĂRȚIȚI sau SÂNTUL DUMITRU

Comedie în versuri în 1 act

(Urmare.)

Carol Scrob.

SCENA 14.

Poetul, Sărăcia, Iarna.

Poetul (cătră Sărăcie) De ce, de ce în cale-mi răsai întotdeauna?

Sărăcia. Dacă ai avea avere, n'ai scri așa ușor.

Poetul trebuie să sufere într'una,
Amorul, suferința, îl fac nemuritor.

Poetul. Cunosc poeți în lume, cari au avut avere —
La nemurire totuși cu glorie-au trecut.

Sărăcia. Sunt slabi; — au numai forma. — Cum poți-a-
[vea putere

Să mă descrie-acela ce nu m'a cunoscut?!

Poetul (cătră Iarnă) Dar tu?... Fără de tine, aș scri cu
[mult mai bine.

Iarna. Te nșeli. Căci tătă vara te primbli visător,
Nu scrii nimic, poete; -- Dar când aduc eu mine
Nopti lungi și viforose, — atuncea, visător,
Te-aședi lâng'a ta masă și scrii cu măiestrie.

Poetul. Pân' mâna îmi înghetă și genele-mi se string.
Privesc atunci spre tine, iubită Sărăcie,
Și tu mă iei în brațe și plâng și-adorm și... plâng...

SCENA 15.

Aceiași, *Oficerul.*

Oficerul. Scăpaiu de chir Dumitru! (zărind Sărăcia)
Dar nu de Sărăcie.

Iarna. Și nici de mine, dragă.

Oficerul. Cu tine tot mă 'mpac,
Căci vine Carnavalul și balurile-mi plac.

Sărăcia. Dar pentru bal, băiete, îți trebuie parale...

Oficerul. „Noblesse oblige!“ Cucónă. Nu pot ca să lipsesc,
Și fac pe dracu 'n dece, în ciuda dumnitale,
Mai cer și eu acompturi și 'n baluri strălucesc.
Acolo, domnișore gingașe și frumoșe,
Lipite lângă pieptu-mi în valsul răpitor,

Mă fac, pentru o clipă, să uit a tale oșe
Și sinul tēu cel rece. — Mă scald numa 'n amor.
Apoi, când e supeul cu: icre, cu friptură,
Cu fel de fel de lucruri ce-acasă nu găsesce,
Cu vinuri ce din sticlă trec în pahar, în gură,
Apoi se urcă 'n creeri și dulce te 'ncăldesc...

Sărăcia. Când vii acasă însă?...

Oficerul. Trăesc cu amintirea!

Poetul (aparte). Natură fericită! De ce nu sunt ca el?!

Oficerul. Așa a fost și este și-așa va fi oștirea,
Astfel e militarul: sêrac și ușurel!

SCENA 16.

Aceiași, *Musicantul și Actorul.*

Actorul. În fine; Casa-i gata. De teatru nu-i departe,
(cătră Oficer) Și-aprope de casarmă. Sunt două în-
În una:.... [căperi:

Musicantul (cătră Poet) Eu cu tine.

Poetul. Avem și-aceeași parte.

Actorul. Și 'n alta...

Oficerul (cătră Actor) Impreună! Actori cu oficeri
Să înțeleg prea bine... nu prindem rădăcină.

Sărăcia (luând Iarna la braț) Noi o să stăm în sală.

Oficerul. Ba dēu, că bine-ați face
Să vă mai strângeți cortul, — să ne lăsați în pace.
Plecați în pas gimnastic! (cătră Actor) Ce zici, iu-
[bite-artist?

Actorul. Da plece unde dracul copii își înțarcă!

Musicantul. De ele nici odată n'o să putem scăpa!

Oficerul. Scot un ploton afară și-o să comand: „Incarcă,
La ochi și foc!

Sărăcia. De geaba...

Iarna. Noi nu perim așa!

Poetul. Să ne 'mpăcăm! Vom face toți casă împreună.

Oficerul. Cu dōmnele (arătând la Iarnă și Sărăcie)
În sală, aduc un vistavoiu;

Nu rideti! Scie-a face cafeaua foarte bună,
Este deștept și vesel, înalt, frumos vioiu.
Iarna (cătră *Sărăcie*) Ți-l dau pe sémă, dragă!
Sărăcie (cătră *Iarna*) Păstrează-l pentru tine!
Oficerul. Lăsați de-o parte cërta, căci el vë va servi
Pe toți de o potrivă, întocmai ca pe mine.
Sărăcie. Ah! Sper, că nici odată noi nu ne-om despărți!

SCENA 17.

Aceiași, *Gloria*.

Gloria. Și-acuma când o s'ortă din nou vë intrunesc,
Când *Iarna*, *Sărăcie*, vë ține strîns legați,
Gândiți-vë la *Gloria* ce vecinic vë zimbesce,
Sub jugul suferinței, sperați, nu mę uitați!
Musicantul. Dar numai după mörte putem fi lângă tine
Oficerul (aparte) „Ah! Qu'elle est belle et douce!”
Poetul (cătră *Gloria*) De ce și cât trăesc
Nu pot sę fiu la sinu-ți?!
Actorul (aparte) O! Cât ar fi de bine!
Gloria. V'am spus. — câte odată și 'n viață vë zimbesce.
Poetul. O, da! Și-astă zimbire e dulce, răpitoare,
Prin ea uităm amarul ce 'n lume suferim.
Oficerul. La vocea ta divină și-adęc fermecătoare,
Pe câmpul vitejiei ce fericiți murim!
Rămăi, rămăi aice!

Gloria. Aș vrea, dar nu se pöte.
Vë las cu aste două ființi ce vë iubesc.
Gândiți-vë la mine și veți lupta cu tóte!
Din când în când, fiți siguri, mę 'ntorc sę vë zim-
besc! (dispare repede)
(Toți rămân în estas, uitându-se după ea.)

SCENA 18.

Aceiași fără *Gloria*.

Sărăcie. Ce? M'ați uitat pe mine? Eu sunt aci 'n ființă,
Ea-i numai idealul în veci înșelător.
Și 'n veci e schimbătoare, așa în nesciință,
Pe câți nu 'nebunesce c'un zimbet răpitor?!

Poetul. Ori cum... dënса e dulce... ęr tu...

Oficerul. Nesuferită.

Iarna. M'ați plictisit acumă. Destul! Ia sę vë 'mpac!
(Suffă tare peste toți)

Oficerul (tremurând) Mantaua nu-mi e gata.
Actorul (asemenea) 'Mi-e haina găurită.
Iarna. Atunci vedeți de haine!
Oficerul. Nu mai sufla că tac.
Sę ne 'mpăcăm cu toții, sę ne vedem de casă.
Hai, că s'apropie nóptea și tot nu ne-am mutat,
Și-apoi mai trebuie sę ingrijim de masă...
(Va urma.)

ELOCINȚĂ.

Când întâlnii o 'ncântătoare fată
Cum chip frumos cum nu pot sę-l descriu,
Simții atunci că 'ndrăgostit deviu
Și vruii sę-i spuii simțirea-mi fermecată;

Bucuresci. 22 Iuliu, 1894.

Dar ne-am privit, — și inimile nóstre
Și-au spus atât încât s'au captivat.
N'a trebuit și nici n'am declamat
Discursuri mari, cu frașele măiaștre.

Ilie Demetrescu.

RĂMURELE.

In temniță.

În odăița umedă începe a sę întuneca. Ultimele
rațe ale sórelui apunętor au dispărut deja din feres-
truia mică, zăbrelată.

La masa simplă de brad șede un bărbat cu capul
răzimat pe mâni. Fața-i este seriósă, fruntea lată se-
nină, privirile agere, pline de viață, pline de dragoste,
de dor.

Privesce odată în jurul sęu. În odăiță e tăcere.
Patul simplu de brad, scaunul, masa și nescce polițe
simple, care serveau de dulap de cărți, apoi un cup-
torăș mic rotund cu țevi subțirele, arăta miseria de
carceră, arăta starea lui de prisonier.

În fantazie străbate acum țara. O soție și mamă
la băieții lui a lăsat el acolo, rudele, frații de sänge,
casa și țara, tóte le-a lăsat în urmă în doliu. A venit
la suferință, dar suferința sa este dulce, este balsam
vindecător, căci scie, că suferă pentru ai sęi, scie, că
inimile fraților sei sunt cu el și în zidurile întunecóse
de carceră.

Departe de el spre ost incunjurată de Carpați
e țara lui. O țară mică cu munți cărunți, cu văi verdi,
cu câmpii aurite, și cu părae cristaline. Asta e țara iu-
bită aici il duce dorul.

În munții țării lui ciobanul cântă din fluer doine de
jale, la cari inima omului îi sę umple de melancolie dulce;
în văile și poenițele țării lui paserile ciripesce, sböră
nebunatic indestulite de hrană; la câmpiile țării lui
fetele când merg acasă dela secere cântă melodii
dulci, cari indulcesc inima, înaltă sufletul. Munții țării
lui stau încărunțiți de bătrânețe, ca martori seculari pu-
terii de viață al poporului român; riurile și păraele
murmură printre stânci faptele mari, nobile și vitejia
acestui popor.

E în amurgite. Ómenii obosiți de lucru sę pun la
odihnă. Mii de pepturi sę ridică în oftări, mii de ochi
sunt îndreptați spre partea, unde frații lor sufer pen-
tru ei. Un murmur general sę aude atunci, care sę
înaltă deodată cu murmurul văilor, cu cântecul cioba-
nului, prin chaosul nemărginit și mii de ochi sę in-
dreptă într'o clipă spre cer. Este o rugăciune ferbinte
cătră Atotputernicul Dumnezeu și cătră Mântuitorul
lumei, este rugăciunea eșită din inima fraților — este
dorința némului sęu.

Aici îi sböră gândul din carcera umedă și dela
masa simplă de brad, la țara lui. Pare că-și vede co-
pilașii cu fața smerită piósă, cu mânilor împreunate di-
cënd în rugăciune: „Dómne adă-ne pe tata acasă“ apoi
pare că vede pe mama lor sărutându-i pe frunte cum
ii culcă. Departe este de ei, departe-i de toți ai sęi,
dar pare că le vede înaintea ochilor tóte înșirându-i-sę
într'o catenă lungă, lungă nesfirșită.

CÉSURI GRELE.

Impre-iuni.

Iarăși amurgesce... Dămne, până când mă vor afla sêrile în pat scâldat în suferințe, cu buzele uscate sfârșog, cu capul plumb. Până când voi fi silit a vedea cu ochii, cum mă vestejesc și mă apropii de apus, cum se distruge putere de putere, simțire de simțire, cum văpaia mistuitoare dinlăuntru se întinde și amenință inima, sediul vieții?! Amar de o viață trăită în chinuri, lipsit de ce-i mai sfânt, de libertate și voință, înlăntuit de pat ferit de lume; amar de sufletul lipsit de desfătări, închis în scunda chiliuță, în trup, ce se află în părginire! Ochi-mi osteniți îi îndrept spre tavan, ah! sunt priviri pline de nemulțămire, o imputare la adresa mașterei providențe, carea a concentrat mulțimea de dureri în mine, și înzadar mă muncesc a oprima acest sentiment răsvrător, el devine din ce în ce mai intens, devine stereotip și se manifestă prin cuvintele pline de orgoliu și otravă:

Nu-i justă dumnezeirea!

Grozav! Tremur în fața cuvintelor acestora, tremur ca copilul înaintea unei fantome, ca și furul care-și recunoște păcatul, și sficios mi le revoc!...

Intunerecul inundă prin ferestri straturi, straturi, între el și puțină lumină din chiliuță se încinge o luptă pe mărte și viață; lumina e viața, er intunerecul e mărte, lumina debilă tremură de frica morții, iute își joca spectrul alb-sur-negru, apoi dispare făcând loc împărăției intunerecului. Negru, colóre urită și afurisită!

Negru este tot de ce înspăimântăm, negru e păcatul și blăstăm, negru e infernul cu nóptea cea vecinică, dar nopțile cu chinuri pe pământ și mai grele sunt!

În șobă arde focul viu, și lemnele se tânguesc și vėjeiesc sinistru, îmi pare că aud un plâns de copilăși în depărtare, ce se apropie tot mai mult și sună tot mai jalnic.

În ochii prizonierului nostru se ivesc două lacrimi. Sunt lacrimi de emoțiune. Și-a văduț țara, frații, și băieții. Da a văduț numai acum înaintea ochilor totul. Sufletul lui a prins putere nouă și cu rușine își sterge fața, pe care lacrimile au alunecat încetșor.

Un zuraț de chei îl trezesce din fantasie. Cheia se mișcă în zăvor și cu scârțaire nădușită se deschide ușa. Întră pădătorul cu lumina. Pune lumina pe masă și ese cu pași măsurați.

Lumina a șters fantasia, — tablourile țării lui au dispărut.....

Lora.

Descântece la nuntă.

— De lângă Cheia Turdei —

O! mirésă draga mea
La ce foc ai lăcomit?!
La grădina ast' cu pruni
Și la ómenii ești buni,
La grădina cu cucute
La ómenii ești de frunte.

Mirésă sufletu mea
Supără-te și nu prea,
Că mirele-i om milos
Nu te-a bate cu lemn gros,
Ci te-a bate cu subțire
Și te-a bate în tóte zile.

Ilarie Chendi.

Limbi de flacări țigănesc prin gura sobii și de pe paravan se reflectă pe pãreți și pe tavan, în casa întregă figuri posomorite... E o mișcare pe pãreți, un umblet fără svon... caricaturi ghebóse vèd închinându-se, pitici cu barbă lungă vèd călărind pe gadini mici pe întrecute urmărindu-se bardiș, și după ei pe un flutur mândru sbórá o sirenă falnică cu pèrul despletit, ce sbórá nebunatic după ea. Aparițiunile se cufundă apoi tóte în colțul întunec al odăiei, din sobă es altele... ah, éta-l, este el, da e tocmai el, diavolul cel cu cornițe, el se opresce de-asupra ușii și nu voiesce a se cufunda în colț, ci se joca înderétnic cu furcoiul cel din mână și se rânjesce și schimonoscesc făcând o sută de grimase... urit mai e Dămne!

„Piei ștergură!... Ah, éta mântuirea mea, servitorul întră și pune o lumină aprinsă pe masă, fantomele dispar pe rând în noianul luminei și eu rësufu mai ușor. Te salut lumină blândă, luminează-mi căsulia, grópa acésta de fantasme, și alungă din ea chipurile ce mă înspăimântă!... O vai și amar, lumina acésta e numai productul ómenilor meșteri și nu are putere alinătoare de dureri.

Servitorul esă... figurile éráș rësar, din unghiere și ferestri se înalță umbre diafane, eu însu-mi între ele o umbră monstruósă, cu cap de uriaș, ce pórtă șerpi în loc de pèr, cu mânilor diforme, degetele lungi. Și ori încătrău mișca-voi lumina, umbrele se transformă și devin tot mai bizare, de după perdele și din vasele de flori es cele mai complicate, dar fioróse ce-s cu tótele, căci sunt negre... negre!

Stâng lumina, zăvoresc și ușa sobii cu cheița, ca să nu vèd nici o licărélă, nici o gênă de lumină să am pace. Pace, liniște?... mofturi!

Un svon afară, un olălăit, ca și când și-ar fi eșit din fire vèntul ce-mi hohotesce pe la ferestri, în cari

Mirésă sufletu mea,
De-ar fi bine ca 'n trei zile
Te-ai mărita în tóte zile,
Trei zile-s cu ceteraș,
Celelalte cu necaz.

Așa dice mirésa:
„Tine-mi Dămne dílele
Să trăiesc cu mirele.
Așa dice mirele
Tine-mi Dămne viața
Să trăiesc cu mirésa.

Arđă-te focu 'nsurat,
Că de mult te-am așteptat,
Dar târđiu te-am căpătat
Și curènd m'am săturat.

Mirésă sufletu mea
Supără-te și nu prea,
Că mirele-i tinerel
Și-i trăi bine cu el.

Ardă-l focu ce stréin
Bine-i pare când suspin,
De așa face apa 'n vin
Tot nu-i fac voia deplin,
De așa face apa bere
Nu-i pot face pe plăcere.

N. P. R.

aruncă turbat fulgii de zăpadă. Gémurile le îndóie, uşa tremură în țițini, de pe coperiș cad șisele cu larmă la pământ; teiul de lângă pridvor s'a prefăcut în balamuc, aud în el cum rid duhuri, cum plâng și se răsfată, cum șueră mistic și se schilălăește, și ramurile gem sub povara lor, smicelele cad frânte jos în zăpadă.

Urlă cănele în portiță lung și răgușit și atât e de lugubru, atât de sfășietor urletul acesta, ce prevestește moarte după credința vechie, mereu îmi sună în urechi și-mi trec fiori prin óse.

Mă cobor din pat rădímându-mă de colțul mesei cu mânilor slăbite lemn și tremurânde, pipăind în giuru-mi ajung la lavor, îmi premenesc cataplasma de pe cap ca să-mi alin văpaia, apoi mă întorc orbecând cu pași nesiguri până la pat, la locul de odichnă... ah, ce mai odichnă! Imi cufund capul în perini, afund, vrând a îneca ori-ce simțire... zădarnic, sistemul meu nervos e în vibrare, uraganul de afară îmi pare a fi un dușman vitez ce intră în sat cu sunet de fanfare și timpane, și nici chiar césul cel vechiu și hărbuit de pe părete nu-mi dă pace, ci-și urmăze regulat monotonul ticăit, îmi pare că conjugă nesfîrșit verbul ovreese „katab“ (a scie), căci din „ictob, tictob, ectob, tictbi și nictob“ nu mai ésa. Mi-a fost urită gramatica ovreescă cu tóte schimonositurile și întorsăturile ei și acum urésc și orologiul ce mi le reamintese... bate-l Dómnne, că tare încet și cumpétat mészura vremea, minute-mi sunt césuri, césuri lungi și grele!

Când ești pe malul desperării, când tóte ce te încunjură îți sunt protivnice, alergi la brațul móle și alinător al plânsului și al rugăciunei; când om nu-ți póte ajuta și chinul se sporesce, de-ai fi și cel mai inversunat ateu, te îndrepti abătut cu faptă și gând cătră tot ce e divin și supranatural. Oh, numai acela, care a suferit ca mine, scie câtă nemulțămire și mângăere infiltréză rugăciunea:

„Wer nie sein Brod in Thränen ass,
Wer nie die kummervollen Nächte
Auf seinem Bette weinend sass,
Der kennt Euch nicht, Ihr himmlischen Mächte!“
(Goethe.)

LA * *

*O cât de lin plăcutul glas de grier
Luă din pieptu-mi jalea mea amară,
Gonind-o cu avânt de primăvară
Aduse blânde amintiri de Prier.*

*Rémasu-mi-a trecutul sê-l cutrier:
Era atunci o minunată sară!
Nespuse doruri cum ne 'nflăcărară
Oftând simt și-ađi în svécnicitoru-mi crier.*

*Nici când ei n'or scădea credința 'n mine
Deși s'au îndurat să ne despartă;
Iubite-voiu pân' la sfîrșitul vieții,*

*Ér de mai pățimesc, sfios spre tine
Renalt gândirea 'n starea mea deșartă,
Etern mă 'ncânti, o vis al tinereții!*

T. Bocancea.

HOTUL DE CÂRLANI.

Povestire din Carpați.

(Urmare.)

Albert Amlacher

Baciul se primbla cu neastempăr prin pridvor. Se părea, ca și cum nu și-ar putea stăpâni ușor iritația cea mare, ce-l cuprinsese.

„Dela cine a putut el afla? Dela cine se fi aflat?“ borbórosea el cu jumătate vocea, uitându-și cu totul de prezența mea. „Dór eu am tainuit lucrul și nu

De asupra patului meu e atârnată icóna maicii Domnului, spre ea, cea zugrăvită suferindă imi îndrept șóptele de umilință și mult mă rog, mă rog cu lacrimi apoi mă ascund în perini, un păcătoș inconșciu de păcate...

Sérmanul suflet, sérmană consciința, cel puțin voi de nu ați stă sub influința miserului corp, atunci suferințele mi s'ar estinde și asupra vóstră, și totuș ar mai fi o ușurare, dar astfel o melancolie pățimase vă întonecă, mii de imaginațiuni vă torturéză... înaintea vóstră vedeți abisul obscur, ce vă amenință cu perđare și preste el nu vă puteți avénta, îndérétul voștru un trecut spinos, o viață sarbedă, trăită sub un cer posomorit și lipsit de splendórea sórelui!

Ei, apoi să nu credă omul în predestinațiune, când e palpabil faptul, că dintr'un început spre suferință oséndit am fost?

Nópte, vecinică nópte, abia mai eri, alaltăeri nu-mai mi-au răsărit intr'énsa doi luceferi, ce-mi revérsau pe îngusta casarmă a vieții un farmec blând, dulcég, feeric, — erau doi diamanți, ce puteau fi rară podóbă în cea mai scumpă corónă împérátéscă, erau dóuë scantei ceresci în ochisorii ei, a iubitei. Și díorile fericirei vibrau din depártare ca o amăgitoare „fata morgana“, aurora primăverei se ivi zimbítóre înroșind azurul ceriului de-asupra-mi, goliștea pământului din jurul meu se împodobi cu flori invólte, inima mi se umplú de vrajă, pe când imi rázimam capul buimăcit de fericire de sinul ei, cládind o lume de visuri mărețe și dând năstav răsfatatei fantasii de a urzi un viitor senin pe contul realității. Atât era lumea aceea de frumósă!

Era în April! Íși póte cineva închipuți statornicie în April, este ceva mai fatal decât credința și iubirea jurată în luna, când nu scii ce aduce césul și minutul, când totul te înșalá și te minte?! Eram destul de naiv și incređut de a nu gândi la réu! Deodată se tulbură însé azurul drag, nóptea éráș căđu, nóptea cea fără sfîrșit și fără luceferi, diamanții nu mai erau ai mei, ci erau cinstiți unui lotru dibaciu, și eu, cel osándit spre suferință am început a înșira, și înșir și acum zale de lacrimi în lanțul durerilor...

(Va urma.)

scia suflet de om despre el, afară de nevasta mea și cel mult Gligorie. A bună sémă că-i așa, hoții au miros bun. Dar dacă el e hoțul, la ce-mi mai dá de scire? Asta ar fi o îndrăsnélă și totodata o ticăloșie și obráznicie ne mai pomenită! Și tot numai așa póte sta lucrul! Gligorie numai eri mi-a spus, că n'am la ce mă

teme de hoții de cărlani în maierul meu. Amintirea lui Vasilie de bună samă stă în legătură cu asta, căci nemernicul de el, aducându-și aminte de bunătățile, de cari a fost împărțit în casa mea, vrea să mă cruce cu mărinimie. — pentru că să teme de mâna mea! Hei! cinstitul său tată s'ar întorce în grăpă, dacă ar sci despre fărădelegile fiului său!“

El mugi ca un taur rănit, își strinse pumnii și infuriat, ca și când ar voi să sugrume vocea sa internă mai blândă, strigă în fine aprăpe tare „Numai așa e, numai așa poți fi“.

Trecu cam multă vreme, până ce bărbatul de altcum domol de fire, putu să-și recapete liniștea obișnuită.

În lăuntru, în chilie, Rachila așternuse într'aceea masa și aprinsese lampa. Pe cărpătorul curat aburea mămăliga cea galbenă de curând pusă pe el, lângă ea se afla brânză proaspătă, un ulei verde cu rachiu, precum și un păhărel cu tórtă. În curând sosi în tindă stăpâna casei, urmată de o dróie de lucrători.

„Mulțam sfântului; am fi gătat și cu lucrul cel din urmă“, țise ea către bărbatul său. „Acum poți veni iarna cu viscoalele de nea; avem nutreț de ajuns pe sama turmelor noastre“.

Oierul tăcând făcu cu capul semn aprobător și intră în chilie la masă, urmat de lucrători. El umplu încet păhărelul cu tórtă din uleiului cel verde, rostii cu voce plină o închinare și goli păhăru, apoi umplându-l din nou îl dădu celui mai de-aprăpe vecin al său de-a drépta, care făcu acelaș lucru și astfel golit și ér umplut păhăru ajunsese până la cel din urmă lucrător, care după ce îl goli, îl aședă lângă uleiuri.

Acum rostii baciul cu demnitate și evlavie rugăciunea de masă, pe carea o repetau încet toți mesenii, stând în picioare. După acesta, femeia tăia mămăliga în bucăți cu ajutorul unui fir de sirmă subțire și o puse înaintea mesenilor dimpreună cu brânza, ca să-și ia fiecare cât voiesce. În decursul mesei domnea cea mai mare liniște și numai din când în când vorbea câte un cuvânt vre-unul dintre bărbații mai vârstnici. Mulțămind se sculară lucrătorii dela locurile lor, ér baciul le dădu plata. Cei mai mulți se grăbiră de ducă, pentru că se angajase la un țeran, care locuia cam cale de patru ore de aci, și voiau să se folosescă de recórea nopții, pentru că în dimineța următoare se sosescă de cu vreme acolo. Numai trei inși primiră invitarea țeranului de a se culca în podul cu fân. Stăpâna casei, pe lângă vorbe amicabile, cinsti pe fie-care cu o fâlie de caș și mămăligă, drept merinde pe drum.

De abia plecară lucrătorii și étă că intră un cioban în chilie.

„Stăpâne“, țise el, „tocmai am sosit cu cărdul de cărlani; unde să petrecem nóptea cu ei? Dór pe hălmul de dincolo de livadă?“

„Veniți aici în dumbrava de lângă casă“, răspunse baciul. „Aci este iarbă și apă, și apoi mai ușor puteți ține la olaltă îndărătницеle de dobitoce“.

„Stăpâne, cât pentru asta, pe vârful hălmului ar fi mai bine, mai potrivit“ observă ciobanul.

„Nu știu de ce! Mănați numai în dumbravă!“

„Fie după voia ta, stăpâne“, răspunse ciobanul liniștit.

„Aveți numai de grije se nu se împrăstie dobitocele și băgați bine de samă, să nu mi se facă vre-o pagubă în préjma casii. Măne când să crepă de țî pornim către oraș. Fiți numai cu grije!“

„Din partea noastră nu va fi nici o scădere, stăpâne!“

Baciul umplu păhăru cel cu tórtă și-l întinse ciobanului, care golindu-l mulțami și plecă.

Acum își căutai și eu de culcuș. Mi așternură patul în odaia cea mare, unde dormea și baciul.

Atât de neliniștit se svircolea oierul pe patul său, încât scândurile scărțăiau și pâraiau. Ce gânduri să-l fi muncit? Ce să-l fi apăsat? Nu cumva i s'au întâlnit gândirile cel puțin într'un singur punct, cu acelea ale ficei sale, care poate încă zăcea neliniștită pe saltea, dincolo, în chilie vecină? Pe mine încă nu mă prindea somnul și trecu multă vreme până ce putui adormi.

Cei doi ciobani tăvăliți pe iarbă priveghiau asupra turmei concredute lor. Erau oameni credincioși, pe cari te puteai lăsa, cu atât mai vârtos, că mai aveau și un dulcu escelent, la care puteau conta în ori ce pericol. Se fi fost cam după među nopții, când cănele, devenind de-odată neliniștit, scóse o morăire infundată, încât ciobanii săriră spăriați.

Cu băgare de samă spionară în jurul lor, dar nu putură observa nimic suspițios.

„Dumbrava asta nu mi s'a părut potrivită de ogoiu“ șopti un cioban. „În desișul arborilor este totdeuna așa de întunec; n'ai nici o vedere, așa că dușmanul se poate furișa pe nevedute până aci“.

„Tu ești din cale afară bănuitor, George! Ce alta se poate întempla aici, ca dincolo, — pe colnic?“

„O să veđi tu, măi Ióne! De spus nu ți-oi putea spune, dar mi se cam nădăiesce de réu. De s'ar face odată de diu!“

Ciobanii tăcură și se tăvaliră din nou pe pământ pentru a mai ațipi o lecuță. O vreme ore-care rămase totul în liniște. Deodată însă sări cănele și începă a urla lung și sêlbatic. În același moment se ridică un mănunchiu de foc către cer, a cărui zare luminóasă pètrundea până în internul dumbrăvii.

„Mare ți-e puterea Dómnne, ce o mai fi și asta?“ strigă George spăriat. „Scólă-te Ioane, — arde!“

„Unde, unde?“ strigă acesta sărind drept în sus.

„Veđi colea, de cea parte! O clae de fân, — colea pe livadă, este în flacări. Ai de grije, ca se putem ținea la olaltă dobitocele, căci pare-mi-se pe aceste le-au ochit ei!“

Cărlanii spăriați de urletul sêlbatic al cănelui, și de zarea focului, se îmbulzeau la olaltă cu frică și tremurând, ér ciobanii căutau a-i liniști cu strigătele obișnuite, dar nu le reuși. Flacára isbucnea când ici când colo. Columne de fum, ce în curând își căpătau o colóre roșie ca sângele, se ridicau spre cer... Pe neașteptate sbură o cracă grea aruncată de o mână nevedută între animalele agitate, după aceea alta și alta... Întai se grămădiră mai strins cărlanii, dar la cea din urmă aruncătură se resfiră grămada acesta turburată și turma întrégă se împrăstia în tóte părțile. Înzadar îi strigau păstorii, înzadar alergau după ei și înzadar fu încercarea inteligentului căne de a se pune în calea animalelor îndărătнице, ca astfel să le facă a să întórcce, căci ele fugeau drept spre livadă, la clăile de fân ce ardeau. Aici înspăimântate de vâpaiele ce le falfăiau în față, să desfăcură în mai multe cărdulețe, îndrepându-se parte ér către drumbravă, parte se refugiară în tufișurile de pe livadă.

În casă era încă totul liniștit. George, ciobanul, alergă înspăimântat spre a tređi pe țerani. Bătaia lui puternică în ușe mă deșteptă și pe mine din somn. Când îmi deschisei óchii, baciul își părăsise deja așternutul, grăbindu-se la feréstră și deschidénd-o cu mâna tremurândă.

„Stăpâne, pentru Dumnezeu, scôlă-te!“ se auzi vocea lui George de afară. „Fânul îți arde în flacări; hoții de cârlani sunt aci și i-au dat foc.

„Ce-i cu cârlanii?“

„D'apoi s'au imprăștiat, care în cătrău.“

„Așa dar totuș!“ Strigă baciul găfăind de mânie.

„Ei, apoi las numai pe mine, că n'or scăpa ticăloșii de ei așa ușor!

Iute își incinse șerpariul de piele. luă pușca ce atârna de-asupra patului și eși afară. Aici steteau deja adunați lucrătorii, cari tocmăi scoboriseră scara podului dimpreună cu femeia baciului.

„Ingrijiiți de zidirile economice!“ le porunci pe scurt oierul și dispărî în întunerecul nopții, înspre partea de unde se ridicau flăcările.

Eu încă voiam se urmez celor ce aflară cu cale a părăsi curtea, dar un țeran mă reținî, dicându-mi:

„Dacă nu vrei să-ți primejduiesci viața inzadar, rămâi aci domnule! Pe semne nu cunosci primejdia, în care vrei să te bagi. Hoții stau la pândă și culcă la pământ, pe ori cine le stă în cale. Las pe noi se

isprăvim cele de lipsă, că noi am mai trecut prin d'aldeastea!“

Muncitorii se furișară tiptil unul câte unul pe pîrtă dispărînd în întunecime și pe urmă și femeia înarmată cu sîcurea. Eu intrai în pridvor, oprindu-mă un moment nehotărit. Tot feliiul de cugete îmi trăzneau prin cap; dar în fine totuș mi s'ă părea cam nedemn de a sta la adăpost sigur cu mâinile în buzunar, până când afară aș putea fi de ajutor, ba la o întemplantare aș putea chiar să-i feresc de vr'un năcaz mai mare. Cu precauțiune plecai deci de-alungul coridorului. La ultimul stălp mă mai oprii încă odată, nesciind încătrău să pornesc.

Prin dumbrava din apropiere pătrundea o zare slabă de lumini, cari licărind prin aer, inundau trunchiurile surii de arbori, dând încălcituri lor nodurose un aspect fantastic. Pe ceriul de noapte venît întunecat, pe a cărui boltă luceau liniștit stelele palide, — pluteau bucăți de nouri luminați roș de reflexul focului. Înăbușit vîia codrul și lătratul cânilor și mugetul oilor rătăcite se amesteca printre șoptele misterioase ale lui.

(Va urma.)

Trad. de Iuliu Popescu.

AH! LĂSAȚI-MĂ SĂ PLÂNG!

*Ah! lăsați-mă în pace,
Voi, ce nu ați suferit,
Să-mi plâng sîrtea, ce mă face
Vecinic trist, nefericit!*

*Nu mă întrebați de sufer
Cînd curg lacrimi pe obraz,
Cînd în van cat flori de nifer
Pe al mărilor talaz!*

*Nu mai lacrimi pot s'aline
Chinul meu, cînd mai mă sting.
Voi, ce nu știți de suspine,
Ah! lăsați-mă să plâng!*

*Ca și voi eram ferice,
De speranțe mari nutrit,
Și-mi țeseam din flori și spice
Viitor prea strălucit.*

*Dar acuma sunt în lume
De destin persecutat,
N'am pe cin' să strig pe nume...
Toți s'au dus... Toți m'au lăsat...*

O. Bocca.

TIPURI CARACTERISTICE.

Flecarul.

De Theophrast.

Slăbiciunea flecării se pôte defini pe scurt, ca o poftă neînfrînată de a vorbi.

Flecarul va declara îndată aceluia cu care a intrat în vorbă: „Ceea ce spui tu nu-i nimic, eu sunt informat din isvor sigur despre lucrul acesta și dacă numai voiesci să mă ascuți, ai să-l aflu îndată“. Dacă celalalt voiesce să obiecteze ceva, îl intrerupe îndată: „Prea bine, să nu-ți uii vorba“; apoi mai departe: „Bine că-mi aduseși aminte“. „Căt e de bine, cînd pôte cineva să mai răsufle odată“. „Ei, ce era să mai dic“. „Tu o ai găcit îndată“. „De mult am pândit ocașiunea să mă întîlnesc cu tine“. Astfel de frase le are el întotdeauna la îndemână, așa că pe lângă el nu mai pôte ajunge nimenea la vorba.

După ce a asasinat cu flecării lui pe ori-care din cunoscuții pe care i-a întîlnit, mai e în stare să

alerge la locul unde stau adunați căți-va ómeni ce își caută de afaceri și a-i alunga cu neînfrînată lui mîncărime de a vorbi. El cercetază și scolile și locurile de gimnastică, unde conturbă pe băieți în instrucție stînd de povești cu profesorii lor. Pe ómenii, cari sunt gata se plece spre casă, e în stare să-i petrecă fără nici un scrupul până la locuința lor. Dacă a aflat cele ce s'au petrecut în adunarea poporului apoi le istorisesc altora; cu acea ocașiune el amintesc și despre lupta de oratori întemplantă pe timpul lui Aristophon și mai spune că ce orațiuni aplaudate a ținut el odată înaintea poporului și în mijlocul povestirii sale el întreșe plîngerii asupra masei poporului, așa că ascultătorii în parte pierd firul vorbirei, în parte adorm și în parte să străcóră frumusele, lăsându-l singur. Cînd șede ca jurat la tribunal nu lasă pe judecător să ajungă la pro-

nunțarea sentenței, în teatru nu lasă pe vecinul său să vadă, la masă nu îl lasă să mănânce și el însuși dice, că flecarului îi cade foarte cu greu să tacă, că limba lui e pururea în mișcare și că el nu poate tăcea odată cu capul, chiar dacă l'ar numi mai limbut chiar ca o pu-

pază. El se lasă a fi batjocorit chiar de copiii săi proprii, cari când voiesc să se ducă să se culce, îi dic: „Tătuțule, istorisesc-ne ceva ca să putem adormi mai curând!”

Camil B...

FELIURITE.

Una și alta.

Ordinul împăratului Chinei. E știut, că iaponezii cu chinezii sunt încurcați în resbel. Primind împăratul Chinei declararea de resbel, a dat un ordin vicereșilor și comandanților săi să știrpescă de pe fața pământului pe toți iaponezii, cari au fost atât de cutezători să pornească resbel în contra lui. Acesta scire a vestit-o europenilor o telegramă, la începutul resbelului.

După emanarea ordinului la câteva zile împăratul chemă înaintea feței sale pe prim-ministrul său, și-l întrebă:

— Ei, ați știrpiti pe iaponezi?

— Grație, Maiestate... grăi ministrul cu glas tremurător.

— Vorbesce, dise împăratul, căne al Intunecimei, sau îți va sta îndată capul, unde îți sunt picioarele, spune-mi mai vieză iaponezii?

— Vieză — șopti nefericitul mandarin.

— Contra poruncei mele apriate? — întrebă el mirat.

— Da, Maiestate, și durere am fost și bătuți de ei în o luptă navală.

— Hah! Asta totuș e porcărie, sbieră furios împăratul. Eu dau poruncă generalilor mei, să știrpescă pe iaponezi și ei se lasă a fi bătuți. Așa impliniți voi ordinele mele?

— Maiestate, dise ministrul, mi se pare, că în ordin a fost o greșală.

— Ce greșală. ei?

— Ați uitat ceva, ați uitat să ne spuneți, ce avem să facem cu vaporele de resbel iaponeze? Cu astea trebuie să isprăvim mai nainte de toate, căci iaponezii vin pe năi la noi...

Să caută ordinul și într'adevăr despre vapore nu se afla nimic în el. O greșală împărătescă... dăr se pôte tocni. Impăratul dă un nou ordin. Telegrammele sosite mai nou spun, că împăratul a dat un nou ordin în care poruncește autorităților chineze, să ia în captivitate năile iaponeze și să le nimicescă.

Vicereșii și generalii sciu acum ce au de-a face.

* * *

Bărbat câștigat cu portofelul. În zilele noastre nu e ceva neobicinuit bărbatul câștigat cu portofel, căci e știut, că mulți tineri se însoră bucuros cu portofelul, dacă e ticsit de bancnote și apoi firesce, pe lângă portofel sunt siliți a lua și pe stăpâna portofelului — de nevastă.

În zilele trecute însă un mic portofel a jucat un rol idilic la încheierea unei căsătorii, fără de a fi ticsit cu parale. Casul s'a întâmplat în Paris. O institutore frumoasă și plăcută, și-a adunat din mica ei lăfă 200 de franci, voind să petrecă vacanța la o mătușe a sa în provincă. Dar biata fetiță cu o di înainte de-a pleca

din Paris și-a pierdut pe stradă mica sa comoră. Ea anunță cu lacrimi în ochi pierderea la poliție și publică și un mic inserat în diare. Cât de mare îi fu bucuria, când a două di se presentă în locuința ei un tinăr oficial și-i restituie portofelul cu banii. Drept mulțămită ce se facă? Il îmbrățișă fără de veste pe după gât și-l sărută ferbinte în obraz. După aceea, vedând că a comis o nesocotință, își ceru iertare. Tinărului îi plăcu domnișora și informându-se despre familia ei, îi ceru mâna care i s'a și promis. Portofelul a jucat un rol norocos.

De aci însă nu urmăză, ca d-șorele să-și perđă portofelul cu paralele, căci în cele mai multe casuri el nu va fi restituit.

* * *

Notă. Un compactor trimise direcțiunii școlare din N. următorul cont spre încasare:

1. Repararea Europei la Nord	50	cr.
2. Lustruirea Ungariei	80	"
3. Regularea graniței la Franca	40	"
4. Cărpirea României la Dunăre	60	"
5. O mică reparare la canalul Suez	30	"
6. Transilvania încadrată	80	"
7. Apa în marea neșă văpsită	30	"
8. Turcia cărpită la sud	60	"
9. Spălarea Americii	40	"
Total	4 fl.	70 cr.

Ploesci, Iuliu, 1894.

Ioan Căndea.

* * *

Intrebare și răspuns. În zilele noastre este obicei de toate zilele a adresa redacțiunilor fel de fel de întrebări. Unele dintre aceste apoi sunt de tot naive și hazlii.

Etă de esemplu o întrebare ce o adresase un domn unei redacțiuni: „Am iubit pe o fată din totă inima, și mă credeam iubit și eu. M'am înșelat grozav. Iubita mea se cunună în zilele aceste cu un alt tinăr, mie necunoscut. Vă rog să-mi răspundeți în poșta redacțiunii, că ôre consult ar fi să mă arunc înaintea trăsorei când vor merge ei la cununie, drept demonstrație?”

Redacțiunea a răspuns așa:

Ai gust pocit domnule. Un amarez cu gust bun, modern, nu face atari negliobii să se arunce înaintea trăsorei, în care îi duc idealul la cununie. Un om inteligent cu ocașuni de aceste sau șede la o masă din cafenea și cetesce diare, sau dacă chiar merge înaintea bisericeii, fumză o țigară cu mânilor infundate în buzunar, sau flueră încetinel a pagubă.

Anecdote.

Din viața de profesor. Multe se scriu despre viața profesorilor, multe scene hazlii se povestesc, multe păcăleli se spun pe contul profesorilor, sau cum le di-

ceam noi, când eram studenți. al dascălilor. Vor fi sau nu vor fi toate adevărate, nu știu. Ceea ce știu, că e adevărat, este istoria, ce vreau să vi-o povestesc și la care întemplantare am fost martor ocular.

Este știut, că mai cu samă profesorii germani sunt adese satirisați, pentru că sunt distrași în societate.

Ei sermanii, zeloși cultivatori ai științelor, selavi ai chemării lor, se aprofundază în studiu, trăiesc în idee în o lume, care nu se potrivește cu cea actuală și din cauza acésta au unele obiceiuri, unele apucături ce se par a fi stângace.

Ei bine, profesori de aceștia, deși mai rari, avem și noi românii. Unul din aceștia era bătrânul meu profesor, la care îmi aveam locuința, ca student. El era profesor de limbi și în calitate de acesta ani de-a rândul, și de și avea să corigă temele scripturistice ale băieților. Acésta se făcuse obiceiul bătrânului, încât ori de ce scriptă dădea, își scotea creionul, și începea să corige.

În anul, în care era să termin liceul, bătrânul și-a serbat iubileul de 30 de ani de profesură. Stimat de toți, el primi o mulțime de gratulațiuni în scris. A doua zi după iubileu intru în odaia sa de lucru și — îl găsesc cu un tenc de hârtii pe masă, pe care bătrânul le esamina și coriga cu atențiune una câte una, rënd pe rënd. Erau hârtiile de gratulație.

— Ei, îmi dișe el necăjit, m'a pus naiba să-mi serbez iubileul și am dat de belea; când voiu termina de-a corege tencul acesta de hârtii? . . . . .

Nifu.

Solgăbirăul (subprefectul) fanatic. Este știut, că de mult urêsc ungurii timpul absolutismului, ce a urmat după 1848—9, când erau și ei egal tractați cu celelalte popore. Nimeni însă dintre unguri nu urea atât de mult acest timp, ca solgăbirăul din X. Când se restituî éraș constituția ungară și el fu ales de solgăbirău, el notifică acésta prefectului prin o scriptă oficiôsă, nr. 265.

Prefectul mirat îl cită la prefectură și-l întrebă cum de primului său act officios îi dă nr. 265, în loc să începă cu nr. 1.

— Așa, dle prefect, esplică solgăbirăul, că eu până la revoluțiunea din 1848 am fost tot solgăbirău, precum știți. Când a erupt revoluția nrul curent în protocolul meu officios a fost 264. Protocolul acesta l'am ținut ascuns și acum am continuat mai departe cu nr. 265 de órece pentru mine timpul absolutismului nu a esistat.

Ești vrednic de-o litră. Un oficial, căruia — vă spun numai între patru ochi — îi cam plăcea să se uite în fundul păharului sau cum dișe prietinel nostru Brebenel, avea „dorul sorbului“, și de și, când mergea spre casă, se oprea la o crișmă, unde, după împrejurrări, stătea mai mult sau mai puțin. Era, vedeți Dvóstră, de vină crișma, căci era în drum.

De câte-ori nu și-a propus el să trecă pe lângă crișmă, prefăcându-se că nici n'o vede; dar înzădar, căci piclórele îl duceau la ea pe nesciute. Odată totuș îi succese să trecă pe lângă crișma „afurisită“, fără să între.

Vesel de acésta, se oprî la óre-care depărtare și grăi:

— Bravo, Ioane, te-ai purtat bine, pentru asta ești vrednic o litră de vin.

Și se întorse înderept la crișmă.

De ale casei.

Pătlăgelele sau paradaisele pe iarnă. Pătlăgelele alese și cópte bine se așađă frumos într'o ólá mare, preste ele se tórnă apă rece. Se pune pe foc bun și se fierbe repede. Dacă s'au fiert puțin se rěstórnă pe o sită, lăsând să se scurgă apa din ele. Pătlăgelele aceste trebuie apoi frecate prin sită. Pre urmă să pune zama ce s'a scurs în sticle, cari se légă bine și aședând sticlele între ștergare într'o ólá mare, se fierb cam un sfert de óră.

Póme fierte în zăhar. La un klgr. de zăhar se pune un litru de apă și se fierbe, când fierbe mai bine se tórnă în blid pe póme, cari sunt preparate deja. Persecile nu trebuie curățite de cóje. numai simburele trebuie scos cu îngrijire, ca perseca să nu se strice tare; perele trebuie curățite și puse într'un alt blid. Pómele se nu fie nici prea verđi, dar nici prea cópte. Sirupul fierbinte se tórnă preste póme și acoperind imediat blidul se lasă să stea așa până în diua următoare. În cealaltă și se se strecóre zama de pe póme și se se fiérbă bine din nou, când s'a îngroșat puțin sirupul se tórnă érași ferbinte pe póme. Procedura acésta trebuie urmată în 8 zile după olaltă, până când nu mai rămâne sirup de loc pe ele. Atunci se pun pómele la sóre să se usce. Dacă s'au uscat se așađă în sticle și se légă cu o pândă subțire. În modul acesta se pot usca ori ce fel de póme, precum: prune, mere, smochine, pere etc. etc.

Leac contra insomniei. Un medic engles Hunler, spune, că lucrul de căpetenie la aceia, cari sufer de insomnie este, să își bage capul sub plapomă; prin acésta se eschide aerul și omul inspiră oxigen mai puțin. În modul acesta în decurs de trei-patru minute omul adórmă. Hunler a esperimentat-o acésta la paseri, cari își viră ciocul suc aripă când se culcă. Metodul acesta de admire nu e periculos, căci omul după ce a adormit, inconșciu dă la o parte plapoma și éraș să folosească aerul liber.

Deslegarea găciturii de șac din Nr. 11 al fóiei nóstre este:

„Și când gândesc la viața-mi îmi pare că ea cură
Încet repovestită de o străină gură,
Ca și când n'ar fi viața-mi, ca și când n'aș fi fost,
Cine-i acel ce-mi spune povestea pe de rost
De-mi țin la el urechia și rid de câte-ascult,
Ca de dureri streine? Par' e'am murit de mult“.

Mihail Eminescu.

Corect au deslegat-o dómnele, d-șórele și domnii: Lucreția Magda (Feneș), Paulina și Polixena Mesaroș (Turda), Cornelia Orășan (Sân-Iacob), Nicolau Onciul (Uzdin), Emiliu Cigarean (Turda), Liviu H. Bobeș (Sibiin)

La sortare premiul l'a câștigat dl Nicolae Onciul din Uzdin.

Corespondența.

C. D. în Am. Poesiile nu se pot publica; sunt slabe. Incercați altele. Nrii V'am trimis.

I. D. în Bucuresci. Mulțămitele nóstre.

G. O. în Hun. Noi am espedat fóia regulat. Acum V'am trimis din nou numerii amintiți.

Red.